

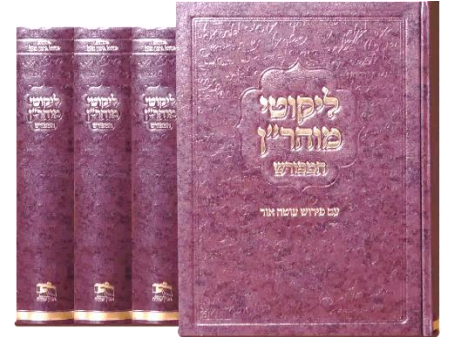
ליקוטי מוהר"ן בפרשה

פרשת כי תבא ה'תשפ"א / הרה"ג אליהו עטיה שליט"א

לקבלת השיעור במייל:
6537488@gmail.com

על פי ליקוטי מוהר"ן תורה רנ"ט

עשרה פירושים בפסוק "את ה' האמרת היום" כיצד הפירושים האלה מקבילים לעשר ספירות/ואיך הם מרמזים על עשרה הנהגות הראויות לחתן וכלה.

בסייעתא דשמיא
יצא לאור ספר
ליקוטי מוהר"ן
עם פירוש עוטה אור
בארבעה כרכיםניתן להשיג בטלפון
053-4120355
058-3260155

כתר - יחידה ליחוד

שאמרה הלבנה "אי אפשר לשני מלכים בכתר אחד" – כתר זה רק אחד, ולכן הוא בחי' ביחידה'. וזה הפירוש שייחדנו את הקב"ה "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד" וממילא גם הקב"ה ייחד אותנו לו לעם סגולה.

הנקודה של חתן וכלה – זה ייחוד, כמו שעושים חדר ייחוד, החתן מייחד את הכלה, רק את אשתי אין לי מבלעדייך אף אשה, והכלה מייחדת עצמה אל החתן. גם אנחנו עם ישראל – אנו הכלה של הקב"ה, ועלינו נאמר: "את ה' האמרת – יחדת – היום להיות לך לאלקים", ואז החתן שזה הקב"ה מייחד לו את הכלה: "וה' האמרת היום להיות לו לעם סגולה". וכן בשיר השירים משבח את כנסת ישראל שהיא הכלה: "אחת היא יונתי תמתי וגו'" – כלומר אנחנו עם ישראל עם יחיד ואחד אצל הקב"ה.

כשהחתן אוהב את הכלה שלו, ולא נותן ליבו בנשים אחרות, וחושב רק עליה – אז הם זיווג מושלם, 'אין שני מלכים בכתר אחד'. הדבר שהכי פוגם בקדושת הזוג, זה אי 'שמירת עיניים', כי אז ח"ו מפסידים את רעיית תמתי יחידתי, אבל כששומרים על קדושה זוכה לבחינת היחידה שלי, וגם הכלה אין לה שום חוץ מהחתן שלה אחד. ולסיכום: הנקודה של 'האמרת' – זה ייחדת, ופירוש זה בכתר, כי הכתר הוא בחינת 'יחידה'.

חכמה - אחפש תחבולות איד לתקן אותך מפגמך

ב. הפירוש השני ב'חכמה' – מפרש רבינו הקדוש בליקוטי מוהר"ן (תורה רנ"ט) וז"ל: "כְּשֶׁאָדָם מְתַבּוֹדֵד וּמְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ וְצִעְרוֹ לִפְנֵי הַשָּׁמַיִם וְתַבְרָךְ, (הכוונה צערו מחמת העוונות שלו, והוא מתוודה ומתחרט עליהם) ומתודה ומתחרט על גדל הפגמים שעשה - אזי גם השכינה כנגדו מפרשת לפניו שיחתה וצערה" – זה חידוש עצום מרוח הקודש של רבינו, שכשאתה בהתבודדות עושה וידוי ומתחרט ומצטער על מעשיך, באותו רגע גם השכינה מצטערת, והיא גם עושה וידוי ומפשת לפניו את שיחתה וצערה.

אבל צריך להבין, על מה השכינה עושה וידוי? מסביר רבינו: "כי כל פגם ופגם שפגם בנשמתו - פגם אצלה גם כן כפיכול". ז"א כל פגם שאדם עשה, הוא פגם בנשמתו, ואותו פגם נעשה כפיכול גם כן בשכינה הקדושה כי האדם הוא "חלק אלוה ממעל" (איוב לא, ב), וממילא נעשה פגם גם בשכינה. ולכן כשאני עושה וידוי גם השכינה מנקה את עצמה מהפגמים שנעשו בה כפיכול.

ומוסיף רבינו עוד שהשכינה: "מנחמת אותו". השכינה מנחמת את החוטא, ומה הנחמה שלה שהיא אומרת: 'שתבקש תחבולות לתקן כל הפגמים'. הפסוק אומר (משלי כד, ו) "בתחבולות תעשה לך מלקמה", התחבולות הם ב'חכמה', צריכים למצוא תחבולות כנגד היצר הרע כדי להינצל ממנו, וכן צריכים תחבולות גם אחרי שנפלנו ח"ו ביצרנו הרע, כדי לתקן ע"י תחבולה את הפגם שעשינו. ולמצוא את התחבולות – היינו החכמות איך לנצח את היצר, השכינה אומרת שהיא תבקש תחבולות בשבילנו לדבר הזה.

א. בעזרת השם היום נעשה מה שנקרא פרצוף פירושים. פרצוף כולל עשר ספירות, והיום בעז"ה נפרש פסוק בפרשה בעשרה פירושים שונים, שכל אחד מהם מתאים לאחת מעשר הספירות הקדושות. וכיון שאנחנו גם בשמחת שבע ברכות של חתן וכלה, יצא בהשגחה פרטית שכל העשרה פירושים האלה הם מסר נפלא בכל פירוש ופירוש לחתן והכלה לחיים טובים ומאושרים.

הפסוק שנעסוק בו הוא אחד הפסוקים היפים ביותר בפרשה שלנו ונראה לראות בעזרת השם את המושג 'שבעים פנים לתורה'. כתוב בפסוק (דברים כו, יז-יט): "את ה' האמרת היום להיות לך לאלקים וללכת בדרכיו ולשמר חקיו ומצותיו ומשפטיו ולשמע בקלו: וה' האמירך היום להיות לו לעם סגולה באשר דבר לך ולשמר כל מצותיו: ולתתך עליו על כל הגוים אשר עשה לתהלה ולשם ולתפארת ולהיתד עם קדש לה' אלקיך באשר דבר". יש כאן שני פסוקים שיש בהם מילה שצריכה ביאור, פסוק אחד אומר שאנחנו 'האמרנו' את הקב"ה להיות לנו לאלקים, והפסוק השני אומר שהקב"ה 'האמיר' אותנו להיות לו לעם סגולה. על המילה הזו "האמרת" (שזה מה שאנו עשוינו כלפי מעלה – בחי' איתערותא דלתתא) "וה' האמירך" (בחינת האתערותא דלעילא' שהקב"ה עושה לנו בזכות עבודתנו), יש על זה עשרה פירושים שונים – מה פירוש המילה "האמרת"?

הפירוש הראשון – בספירת ה'כתר': מפרש רבי חיים פלטיאל שהמילה "האמרת" פירושה יחדת, אנחנו יחדנו את הקב"ה, כמ"ש "שמע ישראל ה' אלוקינו השם אחד", ומעידים אנו שיש לנו רק אלוה אחד, ולא כמו אצל אומות העולם שיש להם הרבה אלים (אל האש, אל המים, אל האהבה אל השנאה, וכל אחד מתפלל לכמה אלים), אבל עם ישראל יש רק אל אחד יחיד ומיוחד. וזה בחינת 'כתר' שהוא יחידה ליחדך. יש חמשה שמות לנשמה: 'נפש', 'רוח', 'נשמה', 'חיה', יחידה'. החלק הגבוה ביותר הוא יחידה, יחידה מקבילה לספירת ה'כתר', 'חיה' מקבילה ל'חכמה', 'נשמה' ל'בינה', 'רוח' לשש ספירות (ז"א) חסד גבורה "תפארת, נצח הוד" יסוד. והנפש מקבילה למלכות. וא"כ היחידה היא בכתר וכמו שלמדנו בגמ' חולין (ס' ע"ב)

ולפי זה כוונת הפסוק: "את ה' האמרת" – ציירת, שעשינו לנו ציור של הקב"ה. אבל איך מציירים את השי"ת? על ידי שכותבים את שמות הקודש זה נקרא ציור, כי הגילוי שיש לנו מהשם יתברך, זה רק בשמות הקודש, שמציירים שמות של אק"ה, שם הוי"ה, שם 'אלקים', שם צבאות, שם אדנות, יש הרבה שמות קודש שכולן הם בבחינת ציורים, וכך אנחנו מציירים את השם יתברך.

"וה' האמרת" – גם הקב"ה כביכול מצייר אותנו, איפה אנחנו מציירים לפני הקב"ה? זה יעקב שהוא ישראל סבא, הוא האדם החקוק במרכבה, דמותו של יעקב אבינו עומדת כל הזמן בכיסא הכבוד מול הקב"ה, וזהו: "וה' האמרת". אנחנו מציירים את השי"ת בשמות הקודש, וגם הקב"ה מצייר אותנו ע"י יעקב אבינו שהוא כללות עם ישראל – ישראל סבא.

ענין הציורים הוא בספירת ה'בינה', כמבואר בזוהר פרשת וארא (ח"ב דף כב.) שהבינה ממנה מצטיירים כל העולמות, וכמו שכתוב (ישעיה כו, ד) "כי בנה ה' צור עולמים" – ציור העולמים, ע"ש בזוהר. ועוד כי 'בינה' היא בניקוד צירי בחינת 'ציר', כמ"ש: "וייצר ה' אלקים את האדם", ע' בתקוני זוהר (תיקון ע' דף קטט:) שזה בספירת הבינה, ולכן כל הענין של ציור נמצא בספירת ה'בינה'. נמצא שענין זה שהקב"ה כביכול מצייר אותנו במרכבה, ושאונו מציירים את שמות הקודש "את ה' האמרת וה' האמרת" – זה שייך לבינה.

והנקודה שנוגעת לענין החתן והכלה, כי כשהם כל כך אוהבים אחד את השני, כל אחד מחזיק את התמונה של השני, החתן מחזיק את התמונה של הכלה שלו, והכלה מחזיקה את התמונה של החתן, וכשהיא נמצאת בעבודה היא פתאום מתגעגעת לחתן שלה, היא מוציאה את התמונה שלו, וכן החתן מתגעגע לכלה ומביט בתמונה שלה. וא"כ הציור זה מורה על האהבה הגדולה בינינו. וזהו: "האמרת" – ציירת.

חסד - "את ה' האמרת" - הגדלת

ד. הפירוש הרביעי – בספירת החסד. ה'אבן עזרא' מפרש "האמרת" – מלשון גדולה, והוא מביא את הפסוק (ישעיה יז, ו): "וּנְשָׂאָר בּוֹ עוֹלֹלֹת בְּנִקְוֹף זֵית שְׁנַיִם שְׁלֹשָׁה גִרְגָּרִים בְּרֹאשׁ אָמִיר", 'אמיר' הכוונה גבוה למעלה, "את ה' האמרת" – הגדלת והגבהת עליך את הקב"ה. וכיון שהקב"ה בשביל ישראל זה הדבר הכי גדול והכי גבוה, אז אומר הקב"ה: גם אתם לי הכי גדולים וגבוהים מכל האומות כולם.

הפירוש הזה הוא כמובן בספירת החסד, כי חסד הוא 'גדולה', אנחנו אומרים כל יום ב'ויברך דוד', "לך ה' הגדולה והגבורה והתפארת, והנצח, וההוד" – מה זה גדולה? גדולה זה חסד. הנהגה של חסד זה שהכל בגדול ובשפע, כשמישהו נותן בגדול, זה אדם 'בעל חסד'. ו'האמרת' – זה להגדיל ולהגביה את הקב"ה עלינו. וגם הקב"ה מגדיל ומגביה אותנו.

וכן גם בענין של 'חתן וכלה', זה מה שצריכים החתן והכלה לעשות, שהחתן יגדיל ויגביה בעיניו את הכלה שלו, הכלה שלי הכי גדולה ויקרה, 'אין כמוך', את הכי גדולה בשבילי, ומחשיב אותה כמו

ומסיים רבינו: "וזה בחינת: "את ה' האמרת וה' האמרת". כלומר כל מה שאתה עושה כלפי מעלה, זה נעשה גם למעלה. ואם פגמת כאן למטה, כנגד זה נעשה גם פגם למעלה. כי כפי שנוהג האדם למטה כן נעשה למעלה, שאם משבח את ה' גם ה' משבח כנגדו, ואם חס וחלילה להיפך ג"כ נעשה למעלה להיפך, ולכן כשפוגם בעבירות נעשה גם פגם למעלה. ומסביר רבינו שהשכינה מחפשת תחבולות איך לתקן את כל הפגמים, וזה פירוש "וה' האמרת", שאם אתה עושה וידוי שהוא תחבולה לתקן את הפגם שעשית, גם ה' ית' עושה וידוי כנגדך והשכינה מנחמת אותך שהיא תחפש תחבולות איך לתקן אותך. ואם כן יוצא ש"האמרת" זה תחבולה איך לתקן את מה שלא הייתי בסדר. ואם כן כל דבר של תחבולה נמצא ב'חכמה' ובמחשבה, ולכן הפירוש הזה של רבינו הקדוש שייך לספירת ה'חכמה'.

והנקודה שנוגעת לענין 'חתן וכלה', שהם עכשיו מתחילים את החיים, וידוע שיש לפעמים בין החתן והכלה איזה פגם, והוא פגע בה, היא פגעה בו, ונעשה ביניהם רוח לא טובה, וצריך לעשות איזו תחבולה כדי לתקן את הפגם שפגמו באהבה שלהם. ומה שאומר כאן רבינו זה נכון גם בחיי הנישואים, ולדוגמא: אם החתן פגע בכלה, הכלה לא יכולה לומר הוא פגע בי ואני נקייה, כי ברגע שיש פגיעה מצד אחד, יש פגיעה גם בצד השני, וכמו שאומר רבינו כשאנחנו חוטאים חס ושלום גם השכינה נפגמת, ולכן שניהם צריכים למצוא את התחבולה איך לתקן את המצב, ולא משאירים את הענין כך, ואומרים 'שלום עליך נפשי הפעם אני הייתי בסדר, הצד השני לא היה בסדר, שהוא יתנצל, כי גם כשאנחנו חוטאים, השכינה יכולה לומר אני בסדר, אני לא חטאתי, אלא השכינה אומרת: נעשה בי פגם, אז אני צריכה למצוא תחבולות, ויותר מזה, אני עוד מנחמת אותך שאני אמצא תחבולה ותיקון איך לתקן את הפגם שעשית. וזה הלימוד שיש לנו כאן מהשכינה הקדושה שמלמדת אותנו, שאף שהיא ודאי נקייה, בכל אופן היא לוקחת את הפגמים על עצמה.

בינה - "את ה' האמרת" - ציירת כביכול

ג. הפירוש השלישי – נמצא בספירת ה'בינה'. העמק דבר מפרש בשם הערוך שהמילה 'האמרת' זה – ציור. כשאוהבים אחד את השני מאוד, אז לא יכולים להיפרד, ומה קורה כשבכל אופן צריכים להיפרד? אומר רבינו בסיפורי מעשיות (מעשה י"ב) "הינה להמלך אוהב נאמן שהיה אוהב את עצמו עם המלך באהבה נפלאה ונוראה מאד מאד, עד שלא היה אפשר להם ללך שלא יראו זה את זה איזה שעה. אך אף על פי כן יש שעות שצריכין להתפרד קצת. והיו להם צורות שהיו מצוירין צורת שניהם, והיו משעשעין עצמן באלו הצורות בעת שנפרדו אחד מחברו. והצורות האלו היו מצוירין איף המלך עם האוהב נאמן אוהבים עצמן ומחבקים ומנשקים עצמן באהבה גדולה", יש לי את הציור שלך ולך יש את הציור שלי, וכשאנחנו נפרדים לכמה זמן, אני רוצה להיזכר באהבה שלי אליך, אני מוציא את התמונה שלך ואני רואה אותך ואז אני מרגיש כמה אני אוהב אותך.

נצח - "את ה' האמרת" - הזקקת את ה' לתת לך הבטחה

ז. הפירוש השביעי - בספירת ה'נצח'. הרשב"ם על התורה מבאר שהפירוש של "הַאֲמַרְתָּ" - הזקקת, כלומר, הזקקנו את הקב"ה לתת לנו כביכול הבטחה, שהוא יהיה לנו לאלוקים, והוא התרצה להיות האלוקים שלנו. וגם אותנו הקב"ה מזיק להבטיח לו שאנחנו העם שלו, והוא האלוקים שלנו, ואנחנו עובדים רק אותו.

והפירוש הזה הוא ב'נצח', כי נצח פירושו - דבר נצחי ותמידי, והקשר הזה בנינו לבין הקב"ה הוא קשר שאי אפשר לנתק אותו בכלל, יש בינינו לבין הקב"ה קשר נצחי, שהקב"ה התרצה להיות אלוקים שלנו לנצח תמיד, וכן אנחנו מבטיחים לקב"ה שהוא יהיה אלוקים שלנו לנצח.

וזה מאוד נוגע לענין של חתן וכלה, כי הקשר בין חתן וכלה זה קשר נצחי ותמידי, זה קשר שלו הבטחה ושבועה בתקיעת כף, זה קשר בל ינותק, אמנם אפשר ח"ו לנתק את הקשר ע"י גירושין, אבל הקשר הטוב זה קשר בל ינותק, שהם קשורים תמיד. ולכן לפי הרשב"ם הַאֲמַרְתָּ - זה הזקקת, הוצאנו מהקב"ה הבטחה שהוא יהיה תמיד לאלוקים שלנו, וגם אנחנו ככה מבטיחים לו.

הוד - "את ה' האמרת" - תמורה והחלפה

ח. הפירוש השמיני - בספירת ה'הוד'. מפרש הדעת זקנים מבעלי התוספות הַאֲמַרְתָּ - מלשון תמורה והחלפה. כשהיינו במעמד הר סיני 'האמרנו' והחלפנו את כל אלוהי הנכר בקדוש ברוך הוא וזה הפירוש הַאֲמַרְתָּ - תמורה וחילוף של אלוהות אחרת שעבדנו במצרים, והקב"ה עשה תמורה ובחר בנו מכל העמים להיות לו לעם סגולה. והוא מביא את הפסוק (תהלים צד, ד) "יִבְיְעוּ יְדָבְרוּ עֲתָק יִתְאֲמְרוּ כָּל פְּעֻלֵי אֱוֹן - ז"א יעשו תמורה וחילופו את דבריהם כל פועלי און. 'דוברי עתק' - דוברי שקר, שהם יתאמרו כל פועלי און, כי הם מחליפים את דבריהם, וכן גם אנחנו החלפנו את כל אלוהי הנכר שעבדנו במצרים, ובחרנו לעבוד את הקב"ה.

וזה בספירת ה'הוד', כי תמורה היא בחינה של 'הוד' ששם מקום של תמורות, כי ההוד יכול להתהפך להיות 'דוה'. הספירה היחידה שמצאנו בה חילוף ותמורה זה ספירת ה'הוד', והיא נהפכת ל'כָּל הַיּוֹם דָּוָה" (איכה א, יג) ה'הוד' יכול להתהפך להיות תמורה. (ע' בזהר פרשת שמות דף יז.).

ובענין חתן וכלה גם הם עושים את הנקודה הזאת, שהם מחליפים את כל מה שהיה להם קודם לכן ברווקות, ואת סדר העדיפויות השונה וממירים את הכל לטובת הנישואין והזוגיות, והם אומרים: יש לי רק את החתן שלי, יש לי רק את הכלה שלי.

יסוד - "את ה' האמרת" - לשון אמירה שעל ידה יש חיבור

9. הפירוש התשיעי - בספירת היסוד, הַאֲמַרְתָּ - בפירוש הכי פשוט הוא לשון 'אמירה'. למה אמירה נמצאת ביסוד? אומר העמק דבר, כי האמירה זה דיבור שמחבר בין שני אנשים, כי החיבור בין האנשים זה הדיבור שאנחנו מדברים, הקדוש ברוך הוא דיבר איתנו, ואנחנו מדברים איתו, זה החיבור בינינו לבין הקב"ה, וכמו שאני

מלכה. וכן הכלה מגדילה ומגביהה בעיניה את החתן שלה, הוא בעיניה כמו מלך, וזוכים לאהבת אמת.

גבורה - "את ה' האמרת" - הפרשת והבדלת להיות אלוהיך

ה. הפירוש החמישי - בספירת ה'גבורה'. רש"י הקדוש מפרש בפסוק: "את ה' האמרת", מלשון הפרשה והבדלה. כלומר, שהפרשת והבדלת מאלוהי הניכר את הקב"ה, להיות לך לאלוקים וגם הקב"ה הפריש והבדיל אותנו מכל האומות, להיות לו לעם. נמצא לפי רש"י שפירוש הַאֲמַרְתָּ - הוא 'הפרשה והבדלה'. שענין זה הוא בגבורה, כי להפריש ולהבדיל ולחלק זה שייך לגבורה, לעומת החסד שזה שכולם נמצאים ביחד באהבה ובאחדות.

אנחנו הפרשנו והבדלנו מכל האלילים את הקב"ה להיות לנו לאלוקים, והקב"ה הפריש אותנו מכל האומות להיות לו לעם סגולה. איך זה נוגע לחתן וכלה? כשהחתן מקדש את הכלה, ואומר לה: "הרי את מקודשת לי", קידושין זה מלשון הפרשה והבדלה (כמו שמפרש רש"י עה"פ ויקרא כד, ה) 'קדושים תהיו: "היו פרושים מן העריות" החתן מקדש את הכלה והיא מופרשת ומובדלת לו מכל הבחורים בעולם, הכלה אוהבת אותו וקשורה רק אליו, והחתן מפריש ומבדיל את כלתו מכל הנשים, אני בוחר רק בך, את רעייתי תמתי, ואת מופרשת ומובדלת לי מכל הנשים וזה בחינת גבורה.

תפארת - "את ה' האמרת" - פיארת ושיבת

ו. הפירוש השישי - בספירת ה'תפארת' - לשון פאר ושבת, וזה פירוש הגמרא בברכות לפי רש"י בפסוק: "את ה' האמרת... וה' האמירך", אמר להם הקב"ה לישראל: "אתם עשיתוני חטיבה אחת בעולם, ואני אעשה אתכם חטיבה אחת בעולם". מפרש רש"י מה זה הַאֲמַרְתָּ - מלשון חשיבות ושבת. כלומר ששיבחנו והחשבנו ופיארנו את הקב"ה, "את ה' האמרת" - שיבת ופיארת. וכן הקב"ה מפאר אותנו ומחשיב אותנו.

וכמובן שהנקודה היא שייכת מאוד לענין של חתן וכלה, המחמאות והתשבחות שבני הזוג צריכים לפרגן אחד לשני, וכמו שבשיר השירים רואים כמה הקב"ה משבח את הכלה: "כולך יפה רעייתי ומום אין בך"... "יפה את רעייתי כתרצה... עיניך ברכות בחשבון... וריח אפך כתפוחים... וחייך כיון הטוב" וכו'. וגם הכלה משבחת הרבה את החתן "צח ואדום דגול מרבבה"... "עיניו כיונים"... "ידיו גלילי זהב"... וכו' וכו'. ולכן החתן צריך תמיד להחמיא ולשבח את הכלה, ולפאר אותה, וגם הכלה משבחת את החתן. נישואים תקינים הם נישואים של שבחים ופאר שנותנים בני הזוג אחד לשני, אתה מפרגן לאשתך ומשבח אותה, 'את עושה הכי טוב, אין כמוך, אני סומך עליך שאת עושה הכי טוב', וגם היא אומרת לבעל: 'אתה הכי מוצלח אין כמוך בעולם', הדלק של הנישואים הוא המילים טובות והיפות והפאר והשבח שיש בין החתן לבין כלתו, וזה בספירת התפארת. [אמרנו עד עכשיו ששה פירושים ל'האמרת': ב'כתר' - ייחוד, ב'חכמה' - תחבולה של השכינה לתקן את הפגמים. ב'בינה' - ציור. בחסד - הגדלה. בגבורה - הפרשה והבדלה. בתפארת - פאר ושבח].

נמצא ב'בינה'. ובחנתן וכלה כל אחד זוכר את הציור והתמונה של השני. פירוש ד' – בחסד. "הַאֲמֶרְתָּ" – להגדיל ולהגביה. הגדלנו את הקב"ה, והקב"ה הגדיל אותנו. וגם החתן והכלה כל דבר תרגישו בגדול, החתן עשה למענך משהו, תרגישי שזה גדול ועצום, ולא להקטין דברים, אלא להגדיל אותם, וכן החתן מגדיל ומעריך כל דבר טוב בכלה, ובמעשיה הטובים. פירוש ה' – בגבורה. "הַאֲמֶרְתָּ" – הפרשה והבדלה. והבדלנו את הקב"ה מכל אלהי הניכר. וכמו שהחתן והכלה מפרישים ומבדילים את בן/בת הזוג מכל העולם, כך הקב"ה הפריש והבדיל אותנו מכל האומות. הפרשה וההבדלה זה בגבורה. פירוש ו' – בתפארת. "הַאֲמֶרְתָּ" – שיבחת ופיארת את הקב"ה והקב"ה משבח ומפאר אותנו. וכן החתן והכלה צריכים להרבות במילים טובות, ובמחמאות ותשבחות אחד לשניה תמיד. לפרגן בלי סוף כמה שיותר, כי זה מה שעוזר לחיי הנישואים. פירוש ז' – ב'נצח'. "הַאֲמֶרְתָּ" – הזקקת, הוצאת מהקב"ה הבטחה שהוא יהיה לך לאלוקים, והוא גם הזקיק אותנו לתת הבטחה. 'האמרת' זה נזקקת, וגם בחיי הנישואים צריכים להבטיח משהו, וצריך כל אחד להיות מובטח לשני, שאנחנו תמיד נהיה ביחד. פירוש ח' – ב'הוד'. "הַאֲמֶרְתָּ" – תמורה והחלפה. ה'הוד' נהפך ל'דוה', בהוד יש את התמורה וההחלפה. שהחלפנו את כל אלוהי הניכר, והשארנו רק את הקב"ה, הקב"ה בחר בנו עם ישראל מכל אומות העולם. כך בחתן וכלה החלפתי אותך בכל הבנות, והכלה החליפה אותך בכל הבנים, כמו שהסברנו קודם. פירוש ט' – ביסוד. "הַאֲמֶרְתָּ" – לשון 'אמירה' ודיבור, הדיבור הוא החיבור. כששומרים בבטן זה מראה על שנאה מאוד גדולה, אבל כשמדברים ושמים דברים על השולחן, לומר את מה שיש על בלב, עד שיצא עשן לבן, אז הכל נשאר נקי ומשלימים שוב. וגם הקב"ה מבקש מאיתנו רק דברים, אם משהו לא בסדר תדברו ותתפללו. כמ"ש: "קחו עמכם דברים ושובו אל השם", והוא מדבר איתנו על ידי עבדיו הנביאים, וע"י חכמים. וכן אנחנו מתפללים אליו. בחתן וכלה הענין של הדיבור והשיחה הטובה ביניהם זה החיבור האמיתי שלהם. פירוש י' – במלכות. "הַאֲמֶרְתָּ" – המלכות, הקדוש ברוך הוא המלך שלנו, וגם לפני הקדוש ברוך הוא אנחנו מלכים. ואותו דבר החתן והכלה כל אחד מרגיש את השני כמו מלך.

כולנו כל הציבור הקדוש מאחלים לחתן והכלה את הפסוק שלמדנו עם כל הפירושים שהבאנו. ואני מקווה שתזכרו אותם ובעזרת השם שיהיה לכולנו חיים מאושרים וטובים באושר ועושר בזרע חייא וקיימא, ונזכה לכתובה וחתומה טובה ולשנה טובה ומבורכת אמין ואמן.

שבת שלום ומבורך עריכה: ליאור גבע

(מוקדש לע"נ צביה בת סאלם – צדוק בן צאלח – חיים בן מוסא ז"ל ת.נ.צ.ב.ה)
לעילוי נשמת אברהם פואד בן אילנה הלה ז"ל / ולעילוי נשמת: חממה בת סאלם ז"ל)

רוצה לעשות חיבור ביני לבין אדם כלשהו, אני מדבר איתו. השנאה הכי גדולה ח"ו מגיעה משתיקה, כשאתה לא מדבר עם מישהו, זה נקרא שאתה שונא אותו. כמובא בגמרא (סנהדרין כ:): אומרת ששונא הוא מי שלא דיבר עם חבירו שלושה ימים מחמת שנאה. האמירה היא הדיבור והחיבור, וזה בחינת ה'יסוד', שהוא החיבור.

וכן חתן וכלה צריכים תמיד לדבר דיבורים נעימים של אהבה ביניהם, דיבורים שמחברים ביניהם, וגם כשצריכים לתקן איזה פגם, (כמו שאמרנו ב'חממה') צריכים לשוחח ולדבר ולהשים את הכל על השולחן, לשמוע אחד את השני. אפשר להוסיף עוד, שיקבעו לעצמם זמן לשוחח ובפרט ללמוד תורה ביחד שזה הדיבור הכי גבוה שיש, ועל ידי האמירה והדיבור הטוב מתקנים, ואין דבר שאין לו תיקון, והתיקון הוא ע"י הדיבור ואמירה. האמירה היא ביסוד, כי ע"י האמירה נעשה החיבור בינינו לבין הקב"ה. עשרת הדיברות שדיבר הקב"ה איתנו, זה החיבור שלו איתנו, וכן התפילה שאנחנו מתפללים בכל יום, זה החיבור שלנו עם הקב"ה. "הַאֲמֶרְתָּ" – אמירה, הפירוש הכי פשוט נמצא ביסוד.

מלכות – "את ה' האמרת" – המלכות. אמיר בערבית זה מלך

י. הפירוש העשירי – בספירת המלכות. בפירוש לתרגום ירושלמי: 'יַת מִימְרָא דִּי אַמְלִיכְתָּן עֲלִיכֹן יוֹמָא דִּין לְמַהוּי לְכֹן לְאַלְהָא', וההסבר בזה: "הַאֲמֶרְתָּ" – בלשון ערבית זה מלך – 'אמיר', כמו סולטן. 'את ה' האמרת" – את ה' המלכות. האמרת זה מלשון המלכות. וגם הקב"ה עושה אותנו מלכים, וזהו 'וְהָאֲמִירָה הַיּוֹם לְהִיּוֹת לּוֹ לְעַם סֻגְלָה' – סגולת מלכים, דבר חביב ונרצה. וכמובן שמלך ומלוכה כל זה שייך לספירת המלכות.

וגם זה דבר ששייך מאוד בין חתן וכלה, החתן אומר לה: "כלתי את המלכה שלי", והכלה אומרת: "חתני היקר, אתה המלך שלי", הרי באמת 'חתן' דומה למלך, הכלה דומה למלכה, אתם המלך ומלכה, כשאתם מלך ומלכה, זה התנהגות אחרת, זה התנהגות מלכותית.

סיכום הפירושים כפי הספירות

יא. אמרנו עשרה פירושים על המילה "הַאֲמֶרְתָּ", "וְהָאֲמִירָה". ובעת נסכם בקצרה בעז"ה את כל עשרת הפירושים שלמדנו כדי שנזכור אותם היטב, הם כמובן נוגעים למעשה. פירוש א' – בכתר. הפירוש "הַאֲמֶרְתָּ" – זה יחוד, ייחדת את ה' להיות לך לאלהי"ם, כמו שכתוב "אין שתי מלכים בכתר אחד". כל הענין של לייחד דבר, נמצא בכתר, ובחתן וכלה כל אחד מרגיש את השני שהוא יחיד אצלו. פירוש ב' – בחממה. חממה זה למצוא תחבולה איך לתקן את הפגמים, ולחשוב איך מתקנים, כי לא משאירים את הדבר פגום, וגם השכינה אומרת: אני אמצא בשבילך תחבולות איך לתקן את הפגמים. אומרת השכינה: אתה פגמת בי בגלל החטא שעשית, ובכל אופן היא מתוודה כמון, ומנחמת אותך, שאחפש לך תחבולות איך לתקן את הפגמים שלך. ובחתן וכלה, כל אחד מחפש תחבולות איך לתקן את הפגמים שלו אבל גם את הפגמים של השני. פירוש ג' – בבינה. "הַאֲמֶרְתָּ" – לשון ציור. הציורים של שמות הקודש שאנו עושים, והציור של יעקב במרכבה. והענין של ציור